

Læserbrev, højst 100 ord, eller debatindlæg, højst 400 ord, sendes via vores hjemmeside. Adressen er: politiken.dk/senddebatindlaeg. Indlæg til nettet skal også sendes til os via denne adresse. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01.

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster og til også at bringe teksterne på politiken.dk/debat

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes via vores hjemmeside. Adressen er politiken.dk/senddebatindlaeg. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01. På politiken.dk/leder kan man kommentere avisens ledere.

VIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

Redaktionschef:

Per Michael
Jespersen

Debatredaktør:

Mette Højbjerg,
Tarek Omar og
Kenneth Lund

Jourhavende:

Mette Højbjerg

Analyseredaktør:

Poul Anders
Aarø Pedersen

Lederkollegiet:

Amalie Kestler

Kronikredaktør:

Christoffer Emil
Bruun

Debat:

Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 24 38
Fax
33 15 41 17

Det er tid til et opgør med dogmerne om arbejdsmiljøet

Indsatsen for et bedre arbejdsmiljø skal målrettes de virksomheder, der har størst problemer

ARBEJDSMILJØ

METTE FREDERIKSEN, JØRN NEERGAARD LARSEN OG HARALD BØRSTING,
(S), BESKÆFTIGELSESMINISTER, ADM.DIR., DA,
OG FORMAND, LO.

DÅRLIGT ARBEJDSMILJØ er en alvorlig udfordring, ikke alene for den enkelte dansker, men også for arbejdspladserne og for den økonomiske vækst i Danmark.

Den danske befolkning bliver ældre og ældre, og vi skal regne med at blive længe på arbejdsmarkedet. Det skaber et ekstra behov for at udvikle og sikre et arbejdsmiljø i verdensklasse.

Grundlæggende har vi i Danmark et godt arbejdsmiljø. Det skal vi værne om og være stolte af, for det gode arbejdsmiljø er skabt ude på virksomhederne i samarbejde mellem ledelse og medarbejdere.

Men der er også arbejdssteder, hvor arbejdsmiljøet ikke er, som det burde være, og hvor den enkelte er i risiko for at komme til skade eller blive syg af sit arbejde. Det er ikke i orden, hverken for den enkelte medarbejder, for virksomhederne eller for samfundet.

Et bredt flertal af partierne i Folketinget er enige om målsætningerne for arbejdsmiljøet frem mod år 2020: Antallet af alvorlige arbejdsulykker skal ned med 25 procent, og der skal ske en nedgang på 20 procent i andelen af medarbejdere med fysiske og psykiske overbelastninger. Målene er stadig de rigtige. Opgaven er at sikre, at vi også når dem.

Derfor er vi gået sammen om tre svar på nogle af de væsentligste udfordringer, som skal løses i et kommende arbejde med at sikre den bedst mulige arbejdsmiljøindsats på de danske arbejdspladser frem mod år 2020. Svarene bygger på en historisk enighed hos parterne i Arbejdsmiljørådet om, hvordan vi når de mål, vi har sat for arbejdsmiljøet i år 2020.

Vores svar kan opsummeres helt enkelt: De, der kan selv, skal selv. Men de, der ikke kan finde ud af det, skal have et skub, der kan mærkes, i den rigtige retning.

1: ARBEJDSMILJØINDSATSEN skal målrettes virksomhederne med de største problemer.

Når vi er rundt på besøg på landets arbejdspladser er det tydeligt for os at se, at nogle arbejdspladser er mere udfordrede end andre. Arbejdsmiljøets indsats skal målrettes derhen, hvor effekten og behovet er størst. Hvis vi skal nå de ambitiøse mål om markant færre alvorlige arbejds-

ulykker og fysiske og psykiske belastninger, er vi nødt til at sikre, at Arbejdstilsynet kommer tættere på de brancher og virksomheder, der har de største udfordringer. Det betyder, at færre virksomheder skal udtages til tilsyn via stikprøver, og at flere tilsynsbesøg skal planlægges med udgangspunkt i forhold, som vi ved kan føre til dårligt arbejdsmiljø.

Det betyder samtidig et opgør med, at alle virksomheder skal have mindst ét tilsynsbesøg fra Arbejdstilsynet inden 2020. Det skal selvfølgelig stadig være sådan, at virksomheder kan udtrækkes i en tilfældig stikprøve, og at Arbejdstilsynet kan reagere på konkrete klager, men indsatsen skal fokuseres der, hvor der er mest at komme efter.

2: DÅRLIGT arbejdsmiljø må ikke være et konkurrenceparameter.

Langt de fleste arbejdspladser vil gerne sikre et godt arbejdsmiljø for deres medarbejdere. De ved, at den bedste arbejdsindsats leveres, når medarbejderne er på arbejde – ikke når de ligger hjemme i sygesengen.

Men der findes også arbejdspladser, der overtræder reglerne igen og igen i en sådan grad, at man kan få den mistanke, at de ligefrem spekulerer i at have et dårligt arbejdsmiljø. Det er f.eks. de steder, hvor Arbejdstilsynet kommer ud og gang på gang må konstatere, at man stadig ik-

ke har fået styr på alvorlige sikkerhedsproblemer.

Ligesom vi ikke kan acceptere, at virksomheder kan underbydes ved, at der ansættes ulovlig arbejdskraft, og ved at omgå de danske skatteregler, så kan vi heller ikke acceptere, at virksomheder kan opnå konkurrencefordele ved at se stort på deres medarbejderes basale sikkerhed og sundhed.

Dårligt arbejdsmiljø må aldrig blive et konkurrenceparameter. Derfor skal de virksomheder, der igen og igen overtræder arbejdsmiljøreglerne, straffes hårdere. Vi må se på sanktionssystemet med friske øjne, for det skal kunne mærkes på pengepungen, hvis man konsekvent går på kompromis med arbejdsmiljøet. Omvendt skal vi også fremhæve de arbejdspladser, der gør en særlig indsats for at skabe det gode arbejdsmiljø.

3: MENINGSLØST bureaukrati fjerner fokus fra den nære arbejdsmiljøindsats.

Regeringen har allerede sat gang i afbureaukratisering på arbejdsmiljøområdet gennem blandt andet indsatser for at nedbringe sagsbehandlingstider og afskaffe regelkollision. Som virksomhed kan man også blive arbejdsmiljøcertificeret og dermed blive fritaget fra eksempelvis risikobaserede tilsynsbesøg fra Arbejdstilsynet. Men vi kan gå længere ad den vej.

Tegning: Mette
Dreyer.

Dårligt arbejdsmiljø må aldrig blive et konkurrenceparameter. Derfor skal de virksomheder, der igen og igen overtræder arbejdsmiljøreglerne, straffes hårdere

Det er for os indlysende, at det gode arbejdsmiljø ikke i sig selv bliver sikret ved et tilsynsbesøg fra Arbejdstilsynet, eller når arbejdspladserne udfylder formularer om arbejdsmiljøindsatsen. Det gode arbejdsmiljø sikres først og fremmest gennem et langt, sejt træk i den daglige indsats på arbejdspladsen.

Det skal være sådan, at virksomhederne oplever en god og meningsfuld dialog med myndighederne. Vi skal fastholde det, der virker – eksempelvis arbejdspladsvurderingerne (APV) – og fordomsfrit se på resten.

En arbejdsmiljøpolitik står stærkt, når den står på et fundament af enighed mellem arbejdsmarkedets parter. Det er med til at sikre, at politikken når helt ud og gør en forskel for den enkelte medarbejders arbejdsliv.

Og vi er enige om, at de udfordringer, vi har beskrevet her, skal håndteres i en ny arbejdsmiljøpolitik.

Nu skal regeringen arbejde videre med udfordringerne og sondere bredt i Folketinget, om der er vilje til at justere arbejdsmiljøpolitikken. Arbejdet starter nu, hvis vi skal nå de ambitiøse mål inden 2020.

Lad os tage fat på at sikre, at det er trygt, sikkert og sundt at gå på arbejde overalt i Danmark.

Samfundstjeneste er måske bedre end fængsel

Rapport om kriminalitet blander æbler og pærer

DOMME

ERIK GAHNER LARSEN,
PH.D. STUD. INSTITUT FOR STATSUNDERSKAB,
SYDDANSK UNIVERSITET

Forleden kunne man i Politiken læse, at en rapport fra Justitsministeriet viser, at kriminelle, der idømmes en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste frem for en ubetinget fængselsstraf, begår mindre kriminalitet. Helt konkret, kan man læse, falder risikoen for at begå ny kriminalitet med 15 pct., når der dømmes samfundstjeneste. Bør den logiske følge være, at vi skal anbefale politikerne at undlade at give ubetingede fængselsstraffe og i stedet dømme kriminelle til samfundstjeneste? Nej.

Det væsentligste problem med rapporten fra Justitsministeriet er, at sammenligningsgrundlaget mellem de kriminelle, der har fået en betinget dom, og de kriminelle, der har fået en ubetinget dom, er tvivlsomt. Helt konkret er 38 pct. af dem, der er blevet dømt til samfundstjeneste, kriminelle, der har begået formueforbrydelser, mod 14 pct. af dem, der har fået en ubetinget fængselsstraf. Ligeledes er der en større andel af kriminelle der har begået vold, seksualforbrydelser og anden personligfarlig kriminalitet, der har fået ubetingede straffe i stedet for samfundstjeneste. Disse forskelle er yderst signifikante og sætter spørgsmålstegn ved, om betydningen af samfundstjenesten skyldes systematiske forskelle på, hvilken straf folk får, snarere end effekten af straffen selv. Med andre ord kan vi ikke vide, om det er samfundstjenesten, der virker, eller om der blot er tale om, at man sammenligner pærer og bananer, hvor det er naturligt at forvente, at de, der bliver dømt til samfundstjeneste på forhånd, er mindre tilbøjelige til at begå ny kriminalitet.

Betyder det så, at vi skal stoppe her og anbefale politikerne at lave politik i blinde? Nej, tværtimod. Løsningen i dette tilfælde vil være at skabe de bedste betingelser for at estimere, hvilken betydning samfundstjeneste har. Helt konkret kan det gøres ved, at man tilfældigt giver kriminelle, der står til at få enten en ubetinget fængselsstraf eller en samfundstjenestedom, en af disse domme.

Det tilfældige aspekt gør, at vi kan sandsynliggøre, at en eventuel forskel mellem disse grupper kan tilskrives betydningen af straffen. Dette vil være mere moralsk og metodisk forsvarligt end at dømme kriminelle uden konkret viden om, hvilken effekt det reelt set har. Denne anbefaling er hermed givet videre til de ansvarlige i Justitsministeriet.

Europæere lærer racisme hjemme, ikke ved fronten i Syrien

GLOBAL KOMMENTAR
PETER WIVEL,
EUROPAKORRESPONDENT, BERLIN

Racisme er snart så almindelig, at vi ikke hører den, når den melder sig.

Han er ikke en af vore. Tværtimod. Nationalistiske kredse i Frankrig drog et lettelsens suk, da det sidste weekend stod klart, at morderen fra Det Jødiske Museum i Bruxelles antages at være en fransk muslim, en hjemvendt jihadkæmper, frisk fra fronten i Syrien.

Medierne i såvel Frankrig som Tyskland koncentrerer deres dækning af forbrydelsen omkring tre teorier. François Hollande, Frankrigs præsident, gjorde sikkerheden til det store tema, ganske

som det højreekstreme Front National i valgkampen.

Hollande lovede, at hans regering vil »bekæmpe, bekæmpe, bekæmpe jihadistismen«, altså trafikken af terrorister frem og tilbage mellem Frankrig og Syrien. De kan skabe et nyt »11. september« i Europa, frygtes det.

Den anden teori modsiger ubevidst den første, når den hævder, at den 29-årige Mehdi N., der har bekendt sig til forbrydelsen på en video, er en ensom ulv, en gangster og en taber. Han har selv fundet på det hele.

Den sidste teori fortsætter ad samme tangent og hævder, at Det Jødiske Museum i Bruxelles måske var valgt af PR-grunde. Jødiske institutioner er nemlig lette ofre, mente den franske islam-ekspert Gilles Kepel. Og de giver maksimal offentlighed omkring forbrydelsen.

Kepels synspunkt underforstår, at opmærksomheden omkring mord på jøder er større end strengt nødvendigt. Og hvorfor mon det?

Fælles for disse bortforklaringer er, at begrebet antisemitisme lige så stille skrives ud af historien. Vi ser den ikke mere.

Det konstaterede også den franske avis Le Monde på lederplads tidligere på ugen: »Frigørelsen af det antisemitiske ordforråd er et af denne epokes kendetegn».

Blot vedkender vi os den nødt, når den myrder. Så hellere kalde Mehdi N. en »jihadist«, der skyder om sig i blinde og ikke er en af vore. Det er påfaldende.

FOR MORDENE i Bruxelles var ikke et nyt 11. september. Mehdi N. er pærefransk. Han fødte og opvokste i Roubaix i en ikke-troende familie. Han blev oplært til storforbryder og islamist i franske fængsler. Da han havde udstået sin seneste straf, rejste han i begyndelsen af 2013 fra Bruxelles med kurs mod Syrien og med fire flystip til lige så mange lande.

18. marts i år ankom han, efter et års fravær, muligvis i Syrien, muligvis et andet sted i Mellemøsten, til Frankfurt i Tyskland via Istanbul, Malaysia, Singapur og Bangkok. Hvordan han har fået råd til to så omfattende rejser og siden til de mordvåben og det minikamera, han havde på sig, da han blev arresteret i Marseille 30. maj, melder historien foreløbig intet om.

Frigørelsen af det antisemitiske ordforråd er et af denne epokes kendetegn. Leder i Le Monde, 2. juni

Hans ofre, det israelske ægtepar Mira og Emmanuel Riva, den franske kvinde Dominique og den kun 25-årige belgiske museumsassistent Alexandre Strens (der er erklæret hjernedød), er kun tilfældige i den forstand, at morderen ikke udvalgte dem på forhånd.

Men gerningsstedet, Bruxelles' Jødiske Museum, var ikke tilfældigt valgt. Motivet heller ikke: Det var europæisk antisemitisme af rene statur. Frontlinjen i borgerkrigen i Syrien går ikke gennem rue des Minimes i Bruxelles. Og hvorfor lige netop Bruxelles? Og hvorfor lige netop op til valget til Europaparlamentet, hvis hjemsted tilfældigt er Bruxelles? Tilfældene snubler over deres egne ben.

EN AF Frankrigs mest ihærdige og oftest straffede antisemitter er den folkekære komiker Dieudonné M'bala M'bala. Dieudonné stillede op til valget til Europaparlamentet i 2004 og i 2009. Første gang for et venstreorienteret parti. Anden gang var han spidskandidat for et 'antizionistisk' parti, som myndighederne forgæves søgte at forbyde.

Ved valget i 2009 introducerede Dieudonné den siden ekstremt populære hilsen, *la quenelle*, en aftart af en Heil Hitler-gestus. Selv om Dieudonné har stjernestatus i nogle indvandremiljøer, er hans nærmeste omgang og inspiration familien Le Pen og dengang og Israel til. Den franske indenrigsminister sagde i foråret, at Dieudonné finansieres af Iran.

Mehdi N. behøvede ikke at rejse til Syrien for at lære at hade jøder. Han kan ligesom millioner af andre franskmande blot lægge øre til Dieudonné og hans jødehetz. Den har de sidste ti år været allemandseje i Frankrig. Den hetz kunne han hjemmefra. Han er en af vore.

Den franske indenrigsminister sagde i foråret, at Dieudonné finansieres af Iran.

Mehdi N. behøvede ikke at rejse til Syrien for at lære at hade jøder. Han kan ligesom millioner af andre franskmande blot lægge øre til Dieudonné og hans jødehetz. Den har de sidste ti år været allemandseje i Frankrig. Den hetz kunne han hjemmefra. Han er en af vore.

peter.wivel@pol.dk